

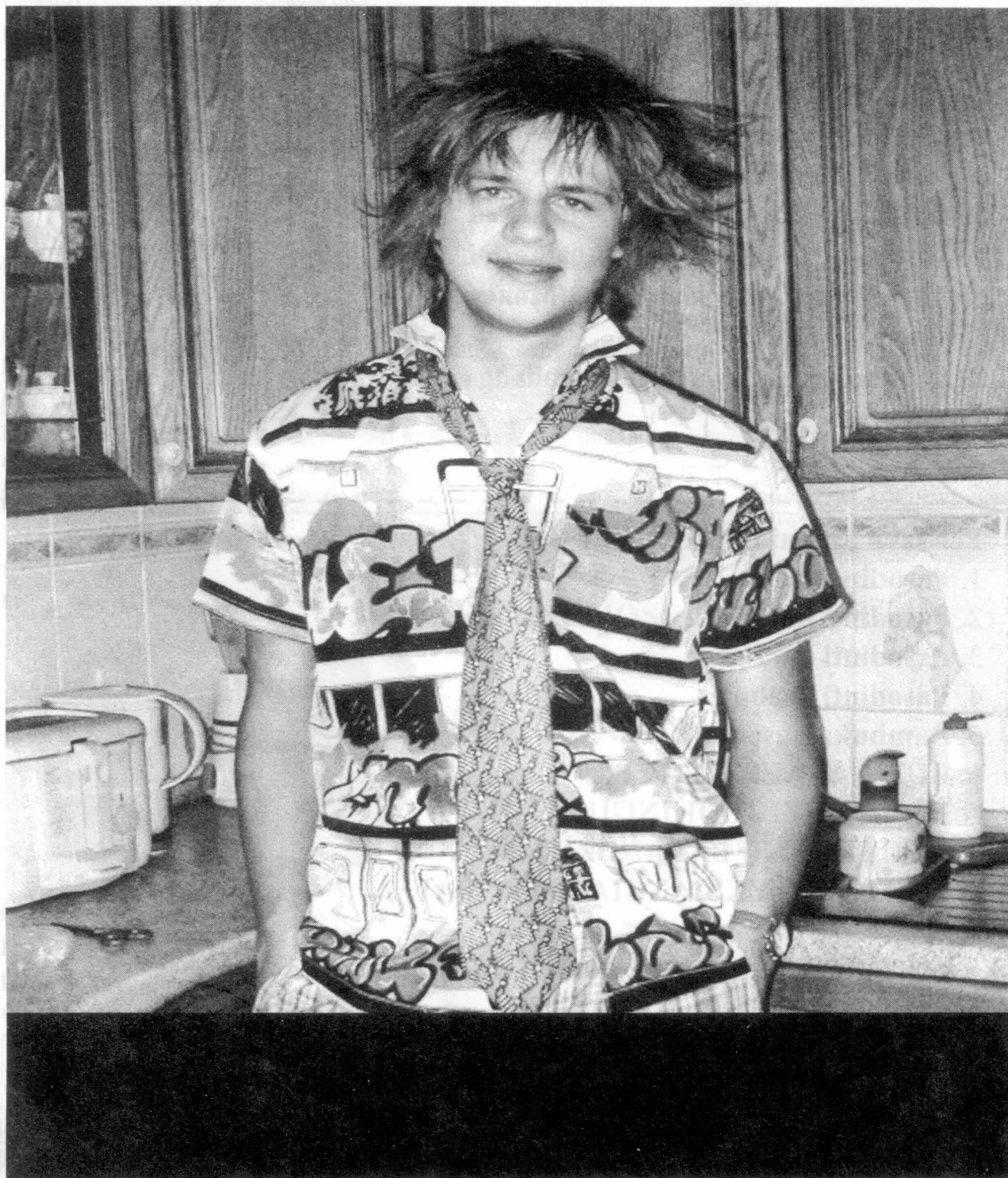
2004
kovas

ANDAI

Nr. 009

NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

KAINA 50 CENTŲ

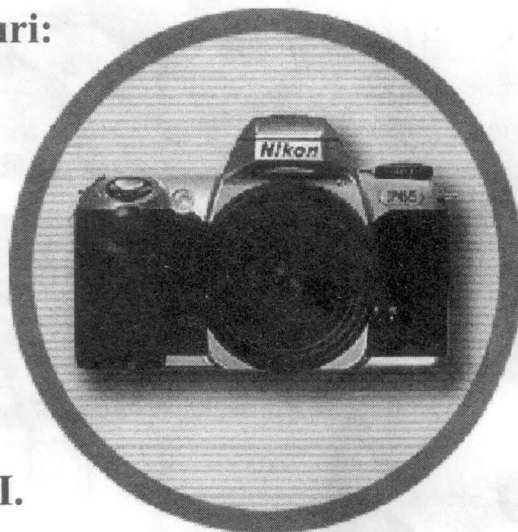
Jis – dešimtas licėjaus prezidentas

| Sveiki draugai,
 | Manęs buvo paprašyta jums pasakyti, jog reikia kurti filmus.
 | Reikia ir viskas, diskusijos čia nereikalingos.
 | Norit jūs kurti ar nenorit, visiškai niekam neįdomu, tai butinybė.
 | Esmė yra ta, kad reikia.
 | Neprotinga yra klausinėti todėl, kad tai – ne klausimų lietutis, o rimtas rei-
 | kalas.
 | Bus Licėjuje kasmetinis filmų festivalis ir jam, žinokit, reikia filmų.
 | Ir šiaip filmus kurti naudinga jaunam organizmui, nes skatinama lytinė po-
 | tencija ir stabdomas stuburo skoliozės
 | vystimasis. Be to įdomu.
 | Bekurdami filmus, nepamirškite, kad
 | jau šis tas yra sukurta ir jūs galite tai
 | įsigyti patraukliomis kainomis. (Money
 | down the drain.)
 | Geriau briedis rankoje negu žvirblis Ig-
 | nalinoj.

| Per savo gyvenimą kiekvienas licėistas turi:

- | 1. Pasodinti medį;
- | 2. Pasodinti liepą;
- | 3. Pasodinti beržą;
- | 4. Pasodinti drebulę;
- | 5. Bambuką pasodinti;
- | 6. **BŪTINAI NEPTINGĖTI**
 | **IR ATNEŠTI JUOKINGŲ**
 | **NUOTRAUKŲ BALANDŽIO**
 | **PIRMAJĄ VYKSIANČIAI PARODAI.**

Nuotraukas nešti Gabijai Duoblytei iš IIIA.

Norite čia pamatyti savo skelbimą?

Atneškite tekstą „Andų“ redakcijai.

Redaktoriaus žodis

Pagaliau atėjo pavasaris. Licėjaus koridoriuose nedrąsiai tarsi pirmosios žibuoklės ima skleisti šypsenos. Viena po kitos. Taip, tie patys nemigos iškankinti ir nuo vitaminių trūkumo išblukę veidai šypsosi. Atgyja. Muzika „Kiemelyje FM“ pasigirsta vis garsiau. Regis, ir kontrolinių skaičius mažėja. Vis dažniau girdėti, kaip klasiškai derina būsimų vakarėlių planus.

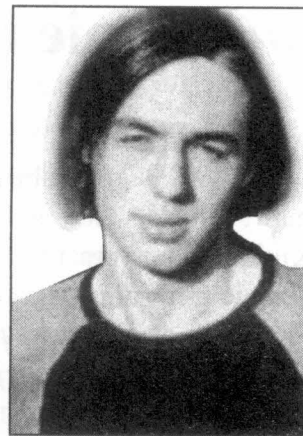
Gal pagaliau licėjus išbris iš šito Brežnevo sąstingio? Gal per skaitovų konkursą taip sunkiai stenėtos eilės ims savaime lietus pertraukų metu? Gal Madų šou (atleiskit, bet „madų spektaklis“ skamba kvailai) susilauks daugiau nei trijų kolekcijų?

Sutinku, „Andai“, pasirodydami gan retai, taip pat nerodo gero pavyzdžio. Galime pasiteisinti techninėmis kliūtimis. Blogiausia, kad tos kliūtys – tai mes patys. Prisipažinkime, visos problemos tik „mūsyse“. Sutartinai dažome licėjų vis pilkesnėmis spalvomis. Galim spjaut į visus tuos renginius (beje, daugelis mokytojų dėl to tik apsidžiaugtų). Bet nemanau, kad dienos, likusios iki pavasario atostogų, tuomet imtų slinkti greičiau.

Kol kas licėjaus gyvenimas prėskas. Jei taip bus ir toliau, savimi patenkinti ex'licėistai galės didžiutis: „O vat kai aš mokiausi...“

Šiandien, jei kas rimtai ir mokosi, tai ketvirtokai. Kur dingio trečiokai? Ar tik nebūtų pats metas baigti tą pusantro mėnesio trunkantį „visuotinį išsisėmimą“ po Šimtadienio? Ką veikia antrokai? Bijo pasiekimų patikrinimo? Nepatikėsiu. Fuxams neliečiamybės ir apsitrynimo laikas taip pat jau seniai baigėsi. Išlįskit.

Artėja balandžio 1-oji. Kad licėjaus valdžia jau leido surengti Jackass'ą, gal verčiau nepraleiskime progos pasilinksminti?

Tautvydas Jokubauskas

Vyr. redaktorius:

Tautvydas Jokubauskas (TB1)

Vyr. redaktoriaus pavaduotojas:

Justinas Šuliokas (TB1)

Techninis redaktorius:

Adomas Paltanavičius (2^b),

Korespondentai:

Kotryna Drąsutytė (2^c),

Joana Liachovičiūtė (2^d),

Rūta Makutėnaitė (2^b),

Jogilė Ulinskaitė (2^b),

Gintarė Mažeikaitė (2^d),

Karolina Riabova (2^d),

Eglė Kulbokaitė (2^d),

Laura Staškutė (1^b).

Fotografas:

Mantas Vaskela (2^d),

Einis Šustickas (2^b).

el.paštas: andai@licejus.lt

spausdino spaustuvė:

Turinys

4. Aktualijos

6. Šimtadienis

8. Apklausa po sesijos

10. Užsieniečiai

12. Jis - dešimtas prezidentas

14. Fotoportretas

Laikraštis leidžiamas Vilniaus licėjuje ir platinamas jo bendruomenės nariams.

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

Su plunksna rankoje iš (Užupio) angelo sparno, arba Apie moksleivių kūrybą, įkvėpimą rašyti ir ką už tai gauname

„Gyvenkit nuostabų gyvenimą... Nieko nebijokit... <...> Kurkite“ – taip prasidėjo Vilniaus Užupio gimnazijos specialus leidinys „Žodžiai, kurių nebuvo“, skirtas Vilniaus moksleivių jaunųjų filologų konkursui ir šio konkurso nugalėtojų apdovanojimams.

Tą šaltą snieguotą žiemos dieną į gimnaziją rinkosi moksleiviai, kuriantys, rašantys, norintys parodyti, kad moka išreikšti save popieriuje, moksleiviai, dalyvavę viename iš trijų – poezijos, prozos ar publicistikos – sektorių.

Prieš pagrindinį renginį klasėse vyko diskusijos. Jaunimas su vertintojais diskutavo apie kūrybos reikšmę ir prasmę šiuolaikiniame technologijų ir televizijos pasaulyje. „Kodėl kuriame?“, „Kam kuriame?“, „Ar verta rašyti tik sau?“ ir net „Ar sutiktumėte

parašyti tekstą lietuviškos pop grupės dainai, jei jums už tai būtų sumokėta?“ – tokie klausimai kilo besišnekant. Visi sutarė – rašyti svarbu, knygos nemirs. Tai kažkas, ko neįmanoma pakeisti dirbtinu pakaitalu, ir joks kompiuteris niekuomet neatstos leidyklos dažais kvepiančių, šiuogždančių tikros knygos puslapių.

Po pokalbių visi sugužėjo į aktų salę, kur vyko apdovanojimai.

Kalbėjo gimnazijos direktorius, vertintojai, buvo įteikti padėkos raštai visiems dalyviams, vyko gimnazijos moksleivių pasirodymai. Visų nekantravusių sužinoti laureatus nusivylimui, renginys truko apie tris valandas (nepamirškime ir laiko, skirto registracijai bei diskusijoms), todėl jam įpusėjus teko girdėti

tylių skundų už nugaros, kad norisi valgyti... Pripažinsiu, šokių ir dainų intarpai scenoje mūsų skrandžiams nesuteikė malonumo, veikia jau paskatino „šventvagiškas“ mintis: „Gal galima greičiau?“ Tačiau tai – turbūt vienintelis trūkumas. Renginys pasirodė nuoširdus, o kiekvienas laimėtojas gavo knygą, batikos darbelių bei po Užupio Respublikos konstituciją.

Ypač malonu, kad tarp laureatų buvo ir licėistų, ir gana nemažai. Pasirodo, vadinamieji tiksliai taip pat ne mažiau kūrybingi už moksleivius iš kitų mokyklų.

O pabaigai – poezijos sekcijos vertintojo poeto R. Danio žodžiai apie talentą: „Tai – iš Dievo, angelų, praeities. Gal rašytoju ne tampama... Gal gimstama.“

Rūta Makutėnaitė

Skaitovų konkursas: pramoga ar prievolė?

Raudona staltiesė dengtas stalas, kelios žvakės, virš galvų kabančios knygos – tokia tradicinė aplinka pasitiko vasario 18-oliką atėjusius paklausti poezijos skaitymo. Nežinia, ar pavasarinės nuotaikos pagauti, ar ištroškę kažko naujo, galbūt netgi egzotiško, šiemet į skaitovų konkursą sugužėjo daugiau licėistų nei įprasta. Tik dalyvių, deja, buvo kur kas mažiau. Norėtušė tikėti, kad ir šie į renginį susirinko ne uoliųjų mokytojų paraginti, bet paskatinti noro parodyti savo sugebėjimus bei pradžiuginti poezijos mėgėjus.

Be abejo, bėpigu kritikuoti: atsistoję prieš plačią auditori-

ją turbūt ne vienam sudrebėtų balsas ar „užkristų“ žodžiai, bet kai kūrinys tiesiogine prasme skaitomas iš lapelio... Atleiskit, bet ar ne geriau būtų savo „sugebėjimus“ realizuoti duše? Liūdna, kai už langų girdimas mašinų gausmas sukelia didesnę susidomėjimą negu mikčiojimas ant scenos.

Kita vertus, kai skaitovų balsai nepasiekia net pirmosiose eilėse sėdinčių klausytojų, susidomėti atliekamam kūrinium vargu ar įmanoma. Laimė, tokių buvo nedaug.

Labiausiai klausytojams įstrigo kūrinys apie policininką ir krūmus – salėje nuaidėjęs juokas

sulaužė įsitikinimą, kad eilučių kartojimas visuomet kelia nuobodulį. Neliko neįvertinti pastangų ir laiko nepagailėję dalyviai. Smagu, kad kai kuriems poezijos skaitymas yra kažkas daugiau, nei pasistaipymas ant scenos. Šiemet išsiskyrė ir gitaros fone nuskambėjusi kompozicija.

Bet vis tik ar nebūtų verta susimąstyt, kam reikia tokių renginių: mums patiems ar mokytojams? Belieka laukti – gal kitų metų konkursas įrodys, jog skaitovų konkursas yra ne mažiau laukiamas nei bet kuris kitas licėjaus renginys.

Eglė Kulbokaitė
Gintarė Mažeikaitė

Kaip licėistai varė žiemą lauk '2004

Dar viena smagi šventė praūžė Licėjuje. Šį kartą koridoriai kvepėjo blynais ir skambėjo nuo smagios muzikos, akademinę dienotvarkę pajvairino liaudiška nuotaika.

Jau nuo pat ankstyvo antradienio ryto čia galėjai pamatyti būrį persirengusių fuksų, keletą išsipuošusių antrojų ir netgi vieną kitą įsijautusį mokytoją. Užsimiegojusius licėistus išjudinti stengėsi žvaliai pagal smuiko ir akordeono melodiją trypiantys ir dainuojantys persirengėliai, kurių buvo visokių: nuo čigonų ir kaimo bobučių iki raganų bei velnių. Kai kuriems laimingiesiems netgi nusišypsojo laimė gauti tikrą Užgavėnių blyną.

Pamokas praskaidrino su dainom ir triukšmu atidundėję kviesliai, neleidę pamiršti, kad

šventės kulminacija brangiajame Licėjaus kiemelyje, virš kurio apsiniaukusio dangaus fone buvo matyti ryškus Morės siluetas, dar tik laukia. Taigi per ilgą pertrauką čia susirinko, sugūžėjo visi, kas netingėjo ir kas norėjo bendromis jėgomis išvyti žiemą bei gerai pasilinksinti. Licėistai rungėsi dėl didesnės padangų piramidės, mušė vienas kitą maišais ir kitaip išdykavo. Didelio susidomėjimo sulaukė virvės traukimas, kur jėgas išmėgino visi nuo fuksų iki ketvirtokų, nuo A-kų iki D-kų, nuo merginų iki vaikinių... Kiemelyje neapsieita ir be lauželio, ant kurio pakepintų dešrelių galima buvo čia pat užkąsti. Turbūt net neverta sakyti, kad buvo ir kalnai mielinių blynų – neišvengiamo Užgavėnių simbolio. Visi nekantriai laukė nuo-

žmosios Lašininio ir Kanapinio dvikovos, kurią aktyviai palaikė patys nenorėję dalyvauti stebėtojai. Linksmą pertrauką vainikavo žavingosios Morės, kuriai gimti padėjo savaitgalį atkakliai dirbę pirmakursiai, suliepsnojimas. Jį palydėjo senas geras „Jurgelis Meistrelis“, juokas ir šypsena.

Vieni iš mūsų patys bandė įsijungti į Užgavėnių veiklą, kiti į ją buvo įtraukti ne savo noru, bet panašu, kad šventę pajutome visi. Taigi dabar galime drąsiai sakyti, jog esame pasiruošę pavasariui. Ne veltui šaukėme: „Žiema, varyk iš čia!“. Kad ir ką besakytų meteorologai, į Licėjų neabejotinai atėjo pavasaris.

Laura Staškutė

Penktadienis, trylikta

Laimei, taip kalendoriuje pažymėta diena jau praėjo ir licėjui neatnešė jokių nelaimių. Tiesą sakant, penktadienis buvo neeilinis ir gana malonus – akį džiugino margi švelnukai, ausį – muzikos garsai, galų gale galėjome pailsėti ant išsvajotųjų baldų ir visi kartu pasidžiaugti licėjaus vardo pripažinimu...

Tik švelnukai, deja, buvo keistai išskydę. Gal pirmokai siūlų pagailėjo, o gal pritrūko laiko (arba kantrybės) jiems pagaminti: siūlai byrėjo, mazgeliai atsirišinėjo. Bet pati tradicija graži, ir turėtų būti dar ilgai tęsiama.

Koncertas prasidėjo tiksliai antrą valandą. Buvo skirtas, atrodo, Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimui paminėti – bent taip

pamaniau, kai iš pradžių sugiedojome himną. Tačiau po to – neaiški mišrainė, kurioje didžiulę dalį užėmė užsienietiška produkcija, ne itin deranti prie tokios tautinės šventės. Pasiguosti galima bent tuo, kad viskas atlikta kokybiškai – licėjus Vasario 16-osios koncertą ir toliau gali vadinti geriausiu metų muzikiniu renginiu.

Grojama, dainuojama ir šokama buvo arti dviejų valandų. Trukmė ilgoka, todėl kartais norėdavosi kokio nors pajvairinimo. Jei ne keli pučiamieji, šokėjų pasirodymai ar, pavyzdžiui, net toji muzikinė dėžutė, instrumentų įvairovės trūkumas būtų visus pribaikęs: gitara ir vokalas, gitara ir du vokalai, dvi gitaros ir du vokalai... Kai kurios dainos labai

nuvalkiotos. Kai ko buvo tiesiog per daug.

Kita vertus, bendras koncertas geras. Kaip visada girdėjome įvairių kūrinių: nuo klasikos iki Led Zeppelin. Tiesa, klasika kažkodėl susižavėję vien vyresnių kursų licėistai. Tikėkimės, kad jiems mus palikus vis tik atsiras kitų, išlaikančių malonią stilių įvairovę.

Reiktų pagirti ir fuxus – jų pernai trūko. Nors, žinoma, ne visi jų numeriai sudomino.

Viskas baigėsi. Tikriausiai belieka savo apraišiotus švelnukus paslėpti į stalčių ir laukti kitų metų...

Kotryna Drąsutyte

Šimtadienio kronika: Licėjus mafijos rankose

Kai dvyliktokams teliko šimtas dienų iki licėjaus maratono pabaigos, tarp trečiakursių užvirė nuožmi kova dėl vietos po nusikalstamo pasaulio dangum. Prisipažinkim, šimtadienį nelengva paversti linksmu spektakliu, nes ne vienam ketvirtokui tai diena, pilna ne tik džiugesio, bet rimtų apmąstymų ir sentimentų, užplūstančių prisiminus linksmas išdaigas ir karštą arbatą ant šalto licėjaus grindinio bei čia nusivylimus bei nesėkmes.

Kita vertus, šimtadienis kiekvienais metais suteikia progą į gyvenimą mokykloje pažvelgti kitu kampu. Šie metai – ne išimtis: vien pati renginio tema sukėlė didelį susidomėjimą ir slaptą džiugesį mafijos mafijos vadeivoms, kurie gavo puikią progą bent trumpam perimti licėjaus gyvenimo vairą. Pirmasis kontrabandinis siuntinys, pranešęs apie slaptą susirinkimą, tik patvirtino, kad mafija šiemet neketina snausti. Apie tai bylojo ir licėjaus koridoriai, knibždėte knibždėję sukčių ir „nelegalų“, siūlančių pirkti įvairias prekes.

Nuteistas iki gyvos galvos

Rūsyje, kaip įprasta, buvo įrengta puiki šaudykla, kurioje taiklumą galėjo išbandyti ne tik nusikalstamojo pasaulio galvos, bet ir pradedantieji. Geras būdas pasitikrinti, ar dėl ateities dar nedreba rankos. Tamsioji pastato dalis buvo išnaudota tikrai produktyviai: kazino su kabareto programa leido ne tik smagiai praleisti laiką, bet ir paskutinįjį kartą paganyti akis į grakščiąsias šokėjas. Tikriausiai kiekvienas dvyliktokas pasiilgs tokių pasirodymų.

Pirmasis aukštas buvo įvaręs šiokios tokios baimės nuo valdžios institucijų besislapstančioms personoms. Nors narkotikų bei tatuiruočių darymo biznis klestėjo puikiai ir išvengė teisėsaugos invazijos, nuo bausmės šikart nepavyko išsisukti po garbinga pedagogo profesija besislepiančiams nusikalstamojo pasaulio atstovams. Mokiniai bent trumpam patikėjo, kad licėjuje dar egzistuoja teisingumas.

Teisingumas neaplenkė jis ir mafijos boso galvos – rūsyje vykęs teismas, nepaisant iškalbingojo sėbro A. Sindaravičiaus ir mafijos išėivio G. Kiu-berio pastangų, nuteisė nusikalstamojo pasaulio autoritetą kalėti iki gyvos galvos.

Dienos šviesą išvydo ne tik nešvarūs licėistų darbeliai, bet ir brangus mokytojų turtas (taip jau atsitinka, kai nepatyrusios galvos lenda į pavojoną ir viliojantį azartinių lošimų pasaulį...). Ne vienas nubraukė ašarą dėl nuo neatmenamų laikų menų kabinetą puošusio laikrodžio ar kvietimo į daug žadančių mafijos susibūrimą, o gamtos mylėtojai (ar nemylėtojai) prarado bet kokią viltį kada nors įsi-

gyti naujausios technologijos prietaisą drugeliams gaudyti.

Parodyta slapta medžiaga

Po visą dieną trukusios kovos nugalėjo mafija: niekas nesugebėjo sutrukdyti ilgai laukto jų susibūrimo aktų salėje. Kaip ir buvo žadėta, dvyliktoji mafijos karta su kažkoku būdu teisingumo išvengusiais pedagogais gavo ne tik prestižines vietas prie gausiai vaišėmis apkrauto stalo, bet ir nepamirštamą šou. Žiaurais likimo susilaukęs Porkis (Lukas – Red. past.) turbūt ne vienam susirinkusiajam priminė pirmąsias dienas intrigų ir avantiūrų pilname mafijos pasaulyje, o jaunuosius renginio svečius privertė rimtai susimąstyti, ar verta džiaugtis sėdant į dvyliktoko suolą.

Ne mažai adrenalino į susirinkusiųjų kraują išskyrė ir šou metu rodyta slapta medžiaga, kurioje užfiksuotas žiaurus apiplėšimas, nusinešęs daug teisingumo troškusių pareigūnų aukų. Vis dėlto didžiausią šoką renginio metu gavo mafijos galva, didžiai gerbiamas ir visuotinai nuteistas licėjaus direktorius, kuriam per nesusipratimą nebuvo pranešta, kokie gėrimai buvo maskuojami vyno buteliuose.

Valstybiniai artėja

Nors šimtadienis tikrai nepašykštėjo pramogų ir netikėtumų, nebūna renginio be kritikos. Mafijos tema, be abejo, leido nesilaikyti pedantiškos tvarkos (ketvirtajam dešimtmečiui ji taip pat nebūdinga), tačiau ir tokiomis aplinkybėmis reikalingas šioks toks sistemingumas, kurio šiek tiek pasigedome rytinėje dalyje. Net ir nuo renginio žavesio atbukusios akys galėjo matyti uoliuosius trečiakursius, pertraukų metu skubančius nupuošti mokyklą ir ruošti vakarinei daliai. Įdomu, ar ne laiku vykę sesijiniai egzaminai, ar nesutarimai kurse pakišo koją?

Nepaisant nesklandumų, šių metų šimtadienis – puiki proga smagiai pašvęsti, o kartu ir priminti, kad valstybiniai, deja, artėja, o mafijos galvos mėgstamiausias skaičius – 100.

Mokytojams dvyliktokus primins testamentu palikta soti vakarienė, balti negro dantys ar pažadas ir toliau likti drauge, o mes džiaugsimės galėdami užimti praretėjusias mafijos vyresniųjų vietas.

O ką apie šimtadienį mano JIE?

A. Sindaravičius:

„Mokytojai mėgsta bambėti: pernai buvo och, ach.“

Gėriuosi licėjaus moksleivių kūrybingumu. Kiekvienas šimtadienis yra nepakartojama šventė, fiesta. Man ypač malonu, jog ši šventė virsta tarsi gyvosios istorijos pamoka. Pavyzdžiui, šiam šimtadieniui pasirinkta tema – XX a. trečiasis dešimtmetis – džiazas amžius, prohibicija, mafijos gimimas, kultūros klestėjimas iki didžiosios depresijos. Vieningas stilius, atspindintis tą epochą, buvo jaučiamas ir dienišėje, ir vakarinėje dalyje.

Originaliai vakarinės puotos metu buvo pateiktas desertas – ne tradicinis tortas, o cigaro formos pyragaičiai. Šių metų šimtadienyje kaip niekad gausiai buvo naudojamos modernios technologijos: puiki garso aparatūra, sukurtas video koliažas suteikė renginiui solidumo.

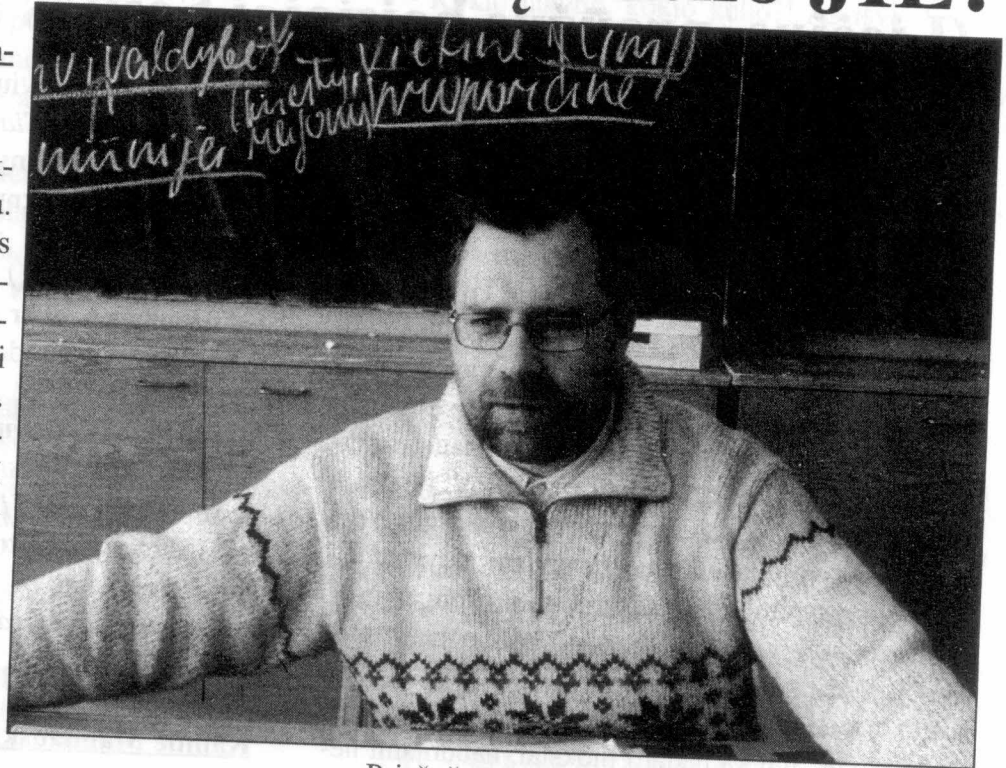
Mokytojai, mėgdami viską vertinti, moralizuoti neretai pradeda bambėti: „Va, pernai tai buvo – och! Ach! O šiemet lyg ir šio bei to trūko“. Tačiau, mano nuomone, tai daugelio žmonių noras matyti „aukso amžių“ praeityje. Be to, laikui bėgant, išpūdis išblėsta, o žmogui būdingas inertiškumas išblunkina klaidas, kuria idealą praeityje. Tuo tarpu mes gyvename šiandien ir tebekuriame istoriją.

Na, ir baigdamas šį neįprastą mokslą (ir aš kaip mokytojas neįstengiau susilaikyti nuo „moralinio bambėjimo“) pacituosiu B. Šo: „Užverdami kelią klaidoms, užveriamė kelią tiesai.“

Marijus Melnikas, 2a: „Ėjo visi, kas norėjo.“

Šimtadienis man paliko tikrai malonų įspūdį. Rytinė dalis, bent jau kaip atrodė iš pradžių, žadėjo būti nuostabi. Sumanyta daugybė atrakcijų, kurios ir kūrė šventės atmosferą. Tačiau ryteičiai daliai šiek tiek trūko išbaigtumo bei tvirtesnės struktūros.

Vakarinė dalis tokiomis ydelėmis nepasižymėjo. Renginys gerai paruoštas, nepasitaikė mediumą gadinusių pauzių. Tiesa, gal kiek kvailai jautėsi ir ketvirtokai, ir stovintys žiūrovai, kada sėdintieji vaišinosi picomis, o kiti stebėjo. Buvo kiek nepatogu.

Prieš šventę kilęs sąmyšis dėl bilietų, regis, buvo tik „muilo burbulas“ – ėjo (bent man taip atrodė) visi, kas norėjo. Na, vis tiek reiktų padėkoti trečiokams už nuostabų renginį.

V. Pasausienė: „Trečiokai turi savo veidą.“

Šventė buvo puiki! Sakyčiau, 11- okai padirbėjo iš peties. Šaunu, kad renginio scenarijus buvo kitoks nei visuomet (Išvengta klausimų-atsakymų, klasės vadovų išrikiavimo scenoje ir t.t.). Šie trečiokai turi savo „veidą“ ir jį parodė originaliai.

Aistė Šeibokaitė, 1b: „Rūsysis man priminė krikštynas.“

Manau, kad šimtadienis buvo linksmas. Nieko blogo negaliu pasakyti, nes tai buvo mano pirmasis šimtadienis. Gal tik rytinėje dalyje buvo šioks toks chaosas, nebuvo bendro vaizdo.

Trečiokai pasistengė. Rūsysis labai priminė mūsų krikštynas, taigi užplūdo sentimentai... Na, man patiko.

Mantas Naujokaitis, senatorius, 2d: „Norėjosi valgyt kartu su dvyliktokais.“

Man šimtadienis patiko, tik labai norėjosi pavalgyt kartu su ketvirtokais. Labiausiai įsiminė „banko apiplėšimas“ vakarinėje dalyje ir šaudymas scenoje (garso efektai). Tiesa, apiplėšimas galėjo būti kiek trumpesnis, juk nebūtina rodyti visų licėjaus koridorių.

Eglė Kulbokaitė
Gintarė Mažeikaitė

Atsargiai – siaučia virusas!

(Licėjus, praūžus baisiajai Sesijos epidemijai)

Prieš mėnesį Licėjyje siautė neištirtas ir klastingas virusas, šurpiu pavadinimu „Sesija“. Jo atgarsiai juntami ir dabar. Vieni, regis, turėjo jam imunitetą, kitiems poveikis pasireiškė įvairiais simptomais. Gal jums drebėjo rankos, mušė karštis, vaidenosi? Gal išsekote nuo bemiegių naktų prie knygų? Visą naktį negalėjote užmigti, be jokios priežasties puolėte pažįstamus? Gal dar dabar per pamokas nieko negirdite ir nematote? Jei bent tris iš šių simptomų galite pritaikyti sau, susirūpinkite – tikriausiai persirgote arba vis dar sergate lėtine „Sesijos“ forma...

Taigi šį kartą klausėme licėistų, kokią įtaką egzaminai turėjo jų sveikatai. Atsakymai akivaizdžiai parodė nukrypimus nuo visuotinai priimtų normų. Pasirodė, kad Vis dėlto „Sesija“ paliko neišdildomus įspūdžius beveik visų galvose, o kai kuriems, matyt, net negrįžtamai paveiktos smegenys... Metas susimąstyti! Štai ką padaro mokslai, naudojami netinkamai ir nepasitarus su gydytoju, vaistininku ar kitu blaivaus proto asmeniu.

Virga, 2^b, aptiktas „biologijos sindromas“.

– Ar niekad negirdi keistų balsų? (*Tikrinam, ar neatsirado šizofrenijos požymių.*)

– Na, kol kas ne. (*atidedam ateičiai...*)

– Ar kartais nepadaugėjo gyvių? (*Mėginam išsiaiškinti apie asmens higieną.*)

– Ta prasme, kokių gyvių? (*Bandom parodyti.*)

Gyvių? Kol kas ne. (*Sesija ne paskutinė...*)

– Gal žiūrėdama į knygą matai špygą? (*Nu-
statinėjam regėjimo silpnėjimą.*)

– Visuomet. (*O čia jau rimta...*)

– Ar po sesijos neatsirado keistų pomėgių?

– Ėmė patikti biologija! (*Džiaugsmingai.*) Nežinau, kas darosi, bet man patinka biologija!

Kuo toliau, tuo labiau! (*Žmogus euforijoje. Kas darosi? Nieko, tik radom pirmą sesijos auką...*)

Aurimas Račas, 2^b, kažkodėl prisistatęs Adomu Paltanavičiumi (diagnozuota sklerozė).

– Ar neteko girdėti keistų balsų?

– Taip, visada girdžiu Dievo balsą. (*Gal tai ne Dievas? Tu pažiūrėk atidžiau. Jei ir grasina pragaro kančiomis už nepadarytus namų darbus, tai tik mokytojas.*)

– Neaptikai pas save keistų gyvių?

– Manau, kad ne. Nebent... Ne, nežinau, stabdyk. (*Ką stabdyt? Pasaulis per greit sukasi? Ne, pas*

mane nepadaugėjo gyvių, nes šeštadienį nusikirpau po keturių mėnesių. (*Čia gyvius kirpai?*)

– Ar matydamas knygą regi špygą?

– Priklauso nuo knygos. Dažniausiai... (*ilgai galvoja*) ...literatūros vadovėlyje! (*Išgirstų tave Žemaitė su Maironiu...*)

– Ar kartais neatsirado keistų pomėgių?

– Pomėgių neatsirado, jų ir taip užtenka. (*Be komentarų.*)

– O kaip dėl žalingų įpročių?

– Neturėjau, neturėsiu ir neturėdavau. (*Ką jis čia šneka?... Matosi, kodėl literatūra jam ne draugė...*)

– Iš kelinto karto pavyksta pataikyti pro duris? (*Gal turi ir koordinacijos sutrikimų?*)

– Neatsimenu. (*Kaip atsiminsi, žinotum bent savo pavarde... Žodžiu...*)

Kamilė Malinauskaitė, 2^c, pradėjo lunatikuoti.

– Ar girdi keistus balsus?

– Kartais. Ryte. Taip. (*Ryte? Tikriausiai panašius į „vietomis palis, bus 5-14 laipsnių šilumos...“*)

– Ar žiūrėdama į knygą nematai špygos?

– Kartais, per fiziką. (*O ten kartais ne mokytojo ranka?*)

– Ar po sesijos neatsirado keistų pomėgių?

– Pamėgau žiūrėti prieš save ir nieko nematyti. Antrą nakties apsirengti ir vėl atsigulti. (*...apsirengus antrą nakties, nereikia rengtis iš ryto, čia žmogus praktiškas...*)

– O iš kelinto karto pataikai pro duris?

– Iš trečio tikrai pavyksta. (*Trečias kartas neme-
luoja, tik kaktą skauda dėl pirmų dviejų...*)

Audrė, 3^b, girdi proto balsus už nugaros.

– Ar neteko pastaruoju metu girdėti keistų garsų?

– Čia kuriuo metu? Dabar girdžiu daugiau, dar ir tavo girdžiu. O šiaip per kontrolinį girdisi kartais papildomas balsas... (*Matyt, tai proto balsas...*) Už nugaros kažkur... Girdžiu: „Ką rašyt?“ (*Proto bal-
sas, bet kažkur nugaroje... Idomu.*)

– Ar pas tave nepadaugėjo kokių nors gyvių?

– Aišku, per egzaminą sudėtinga būna, tarkim, kambarį tvarkyti. Bet stengiuos išvengti tokių kraštutinumų. (*Vienu metu sudėtinga būti dviejose vieto-
se... Ir atsakinėti į du klausimus...*)

– Ar teko matyti knygoj špygų?

– Čia klausimas tiesiai į taikinį. Tai faktas – visada matau tą patį. (*Idomu, ji skiria negrą nuo baltojo?*)

– **Ar neatradai keistų pomėgių?**

– Trumpam buvo apėmęs keistas pomėgis mokytis, bet praėjo labai greitai. (*Patark, kaip mesti šį žalingą įprotį?*)

– **Ar meti kelią dėl takelio?**

– Jei vadinsime mokslą keliu, o laisvalaikį takeliu, teko trumpam mesti, bet jau grįžtu ten, kur reikia. (*O kur reikia? Gal visai prie ežerėlio? Būtų pakeliui...*)

Mantė, 1^b, turi promilių kraujyje.

– **Ar girdi keistus balsus?**

(Prašo pakartoti klausimą.) – Nebent po bemiegės nakties. (*Tai ką, idomu, fuksai naktimis veikia...*)

– **Ar neaptikai pas save keistų gyvuliukų?**

– Ne, kol kas dar šito nepastebėjau. (*Bet pastebėjo kiti? Nekas, nekas.*)

– **Ar matei knygoje špygų?**

– Pasibaigus sesijai mačiau net dvi špygas. (*Kiekvienai akiai po vieną, suprantama.*)

– **Ar neatsirado agresijos priepuolių?**

– Atėjus į Licėjų, visi agresijos priepuoliai būna nuslopinti. (*Vargšai namiškiai.*)

– **Ar padaugėjo žalingų įpročių?**

– Ką laikysim žalingais įpročiais... (*Pavyzdžiui, barbenimą pirštais nervingumui sumažinti.*)

– **Iš kelių bandymų pataikai pro duris?**

– Priklauso nuo to, kiek promilių randama kraujyje. (*Tai va, ką vis dėlto fuksai veikia naktimis...*)

Mantas Vaskela, 2^a, agresijos priepuolių auka.

– **Ar neteko girdėti keistų balsų?**

– Paprastai girdžiu daug indėnų balsų, rėkiančių: „Eiiiik, eiiiik...“ (*Mes įtariame, kad tai ne indėnai... Bet tau geriau nežinoti... O kur siunčia eiti, taip ir nepaaiškėjo.*)

– **Ar turi keistų gyvių?**

– Pas mane du šunys visą laiką vaikšto. Nežinau, kodėl, visą laiką vaikšto vienodi du šunys.

– **Ar žiūrėdamas į knygą matai špygą?**

– Aš į knygą nežiūriu, nes regėjimas tiek suprastėjo, kad matau špygą tik iš labai arti.

– **Ar atsirado naujų pomėgių, agresijos priepuolių?**

– Naujų pomėgių neatsirado, liko visi keisti pomėgiai, kurie ir buvo. Dėl agresijos... Būna, imi ir draugui trenki... (*Demonstruoja vaizdžiai.*) Eina geras žmogus, eina senukas, pasiremdamas lazdele... Prieini, tiktai...

(*Šitas tipas pavojingas.*)

– **Ar mestum kelią dėl takelio?**

– Kokio takelio, kokio kelio?! Aš išvis laukais vaikštau. (*Matosi...*)

– **Kelių bandymų reikia, kad pataikytum pro duris?**

– Pro duris nevaikštau, lipu pro langą. (*Išvada: vaikinio smegenys nepataisomai sužalotos sesijos...*)

Dalia Vitkauskaitė, 4a, „ne kondicijoj“.

– **Ar neėmei girdėti keistų balsų?**

– Paprastai... ne... girdžiu... bet... na, kartais... ypatingais atvejais... (*Tai... apie... ką... mes... čia?..*)

– **Ar neatsirado keistų gyvių?**

– Na ne, kiek buvo, tiek ir yra. (*Matyt, buvo jau pakankamai.*)

– **Ar neaptikai keistų pomėgių, agresijos?**

– Žiūrint, ką jūs vadinate keistu pomėgiu, man tai gal visai nekeista... Agresija... Man labai sunku vertinti iš tiesų, iš mano pusės ne.

– **Ar meti kelią dėl takelio?**

– Kartais.

– **Ar padaugėjo žalingų įpročių?**

– N-nnne... (*Kodėl tokios abejonės?*)

– **Iš kelinto karto pataikai pro duris?**

– Žiūrint, koku paros metu ir kokioj kondicijoj. Paprastai iš pirmo, bet... (*Va ir abejonių priežastis...*)

**Rūta Makutėnaitė
Jogilė Ulinskaitė**

Nepaprasti užsieniečių nuotykiškai licėjuje

Jei trimis žodžiais manęs paprašytų apibūdinti Lietuvą, ilgai pagalvojęs, atsakyčiau: alus, cepelinai ir Sabonis. Regis, šią šalį pažįstu jau iki skausmo ir, vos pradėjęs atostogauti, stengiuosi išvykti užsienin. Tačiau yra ir tokių, kurie daro atvirkščiai: atvyksta atostogauti būtent čia. Yra net ir tokių, kurie čia persikelia gyventi.

Anastasija, Wojciechas, Szylwia Noemi ir dar daugelis kitų užsieniečių mokosi licėjaus Tarptautinio Bakalaureato klasėje. Priversti ilgėtis savo šeimų, turintys daug draugų iš skirtingų šalių, galbūt net keičiantys mokyklas kaip kojines. Ir šiuo metu atsidūrę licėjuje. Kaip jie čia jaučiasi? Kaip sekėsi pritapti? Ar bus gaila palikti?

Lietuvoje gerai, nes... šalta!

Anastasija (licėistų vadinama Nastia) į Lietuvą atvyko būdama

dešimties: „Pirmieji išpūdžiai: Lietuva labai maža ir čia labai šilta.“ Šilta? Manau, retas kuris Lietuvos klimatą įvardintu žodžiu „šilta“. Tačiau Nastia atvyko iš toli, iš Rusijos šiaurės, o ten, patikėkit, žiemos metu – ne pyragai. (Kad pavasario sulaukę skaitytojai negautų šoko, temperatūrų verčiau net neminėsime.)

Wojciechas, atvykdamas į Lietuvą, nebuvo apie šalį susidarius išankstinės nuomonės. Pasak vaiko, susidaryti stereotipus yra kvaila. „Pirma reikia gauti informacijos, o po to jau galima darytis išvadas. Dabar jau pažįstu Lietuvą. (Ir kokia ji?) Na, nelabai skiriasi nuo Lenkijos. Mūsų istorija panaši, tradicijos. Ir dar, man labai patinka lietuviškos žiemos, nes čia iš tikrųjų šalta.“ (Žiemos? Tikriausiai ne mano protu suvokiama...)

Paklausti, ar jiems čia patinka, visi sutartinai atsakė, kad taip. Čia įgijo draugų, čia lanko mokyklą, leidžia laisvalaikį. Net pritapti nebuvo labai sunku. Tik vėliau Noemi prisipažino, kad lengviausia pritapti jai vis dėlto buvo Graikijoje. „Graikai kalba garsiai, vėlai eina miegoti, vėlai keliasi, amžinai vėluoja“, – dalijosi išpūdžiais.

Koks jis – tipiškas lietuvis?

Pasak Nastios, sunku apibūdinti tipišką lietuvį, nes visi yra labai skirtingi. „Aišku, jų apranga bei gyvenimo būdas skiriasi nuo rusų. Ten, jei esi hip-hoperis, privalai nuo galvos iki kojų rengtis tokio stiliaus drabužiais. Čia žmonės rengiasi, kas kaip nori.“ Pasak Noemi, lietuvių ir vengrų apranga neskiria, o patys žmonės ir čia, ir ten neužsisėdi namie, mėgsta keliauti, daug sportuoja.

O ar mes skiriamės nuo lenkų? Wojciechas mano, kad taip: „Lietuviai taip griežtai nesilaiko tradicijų, lengvai priima naujus dalykus, lenkai didesni konservatoriai.“

Jei krepšinių žaidžia lietuviai su lenkais, už kuriuos serga Wojciechas? „Jei jūs klausiat, ar aš patriotas, tuomet taip, palaikau lenkus, bet jei jūs klausiat, kuri komanda laimės, ir už kurią aš statyčiau savo pinigus, tai neabejotinai būtų lietuviai.“

Lietuvių merginos laikomos gražiausiomis ir patraukliausiomis daugelyje šalių. Turtingi užsieniečiai į Lietuvą atvyksta ieškoti žmonos. O kaip lietuviai vaikinai? Noemi jie patinka: „Čia vaikinai daug draugiškesni nei Vengrijoje.“ Tuo tarpu Nastia mano, kad tiek rusai, tiek lietuviai turi savų minusų. „Šiaip visi vaikinai yra geri...“ – nutęsė ji.

Noemi pamėgo Vilnių

Vilniečiai myli Vilnių ir, kai reikia, yra pasirengę ir pakovoti už jį. (Kalbu apie fanus varžybose tarp „Ryto“ bei „Žalgirio“.) O koks Vilnius užsieniečių akimis?

„Vilnius nelabai skiriasi nuo Budapešto. Jis mažesnis, bet tai tik privalumas. Mažiau laisvalaikio centrų, bet kartu, pavyzdžiui, ir kamščiai gatvėse ne tokie dideli. O ir architektūra čia puiki“, – savo išpūdžiais apie mūsų gimtąjį miestą dalijosi Noemi. Paklausta, ar šiame mieste jaučiasi saugi, mergina atsakė, kad ne: „Vakarais, jei tenka vėlai grįžinėti namo, matau, jog Senamiestyje pakankamai pavojinga.“

Pirmieji sunkumai arba Cepelinų balius

Senas geras muzikos žurnalas „Ausis“ rašė, jog vienintelis būdas užsieniečius išmokyti lietuvių kalbos yra nuolatinis maitinimas cepelinais. Tikriausiai tam reikalui pasitarnautų ir vėdarai, bet, mano manymu, tai jau būtų per žiauru.

Paklausti, ar ragavo cepelinų, visi užsieniečiai atsakė teigiamai. Tik skonį kiekvienas apibūdino skirtingai. Nastiai jie nepatiko, nes ten „vien riebalai“. Pasak jos, rusiškoje virtuvėje nerastume nieko pa-

našaus. (Laiminga Nastia, vėdarų nevalgiusi...) Noemi ragavo ne tik cepelinų, bet ir baravykų sriubos. Nors lietuvišku maistu mergina nepiktnaudžiauja, jis pasirodė pakankamai skanus. „Vengrų maistas daug saldesnis ir... daug riebesnis!“ Wojciechui cepelinai taip pat patiko: „Cepelinai yra iš bulvių, o bulvės yra gerai.“ Beje, cepelinų galima išgyti ir Lenkijoje, tačiau, pasak vaikino, Lietuvoje jie patiekiami ypatingai, net specialiuose restoranuose.

Nelemta lietuvių kalba

Iš kalbintų užsieniečių didžiausią kalbos barjerą pajuto Noemi. Pasak merginos, lietuviai blogai šneka angliškai, todėl iškyla problemų parduotuvėse, kavinėse. „Padavėjos dažnai sutrinka, kai restorane paklausiu, kokia yra patiekalo sudėtis.“

Nastia didelio kalbos barjero nepajuto. Ji mano, kad dauguma lietuvių šneka angliškai, bet pati, gatvėje klausdama kelio, kreipiasi rusiškai: „Manau, kad lietuviams rusiškai kalbėti lengviau.“ Tačiau licėjyje, jei ko nors nesupranta, mokytojų rusiškai mergina klausti nedrįsta – tiesiog paprašo draugų, ir šie jai išverčia. „Bet licėjaus valgykloje maisto užsisakinėju rusiškai“, – atviravo Nastia.

Wojciechas į vyresnius žmones kreipiasi lenkiškai, į jaunesnius – angliškai ir dažniausiai neapsirinka.

Lietuvių kalbos jie visi mokosi, bet nei vienas nemoka. Gal iš tikrųjų turėtume džiaugtis gimę lietuviams, kad savaime išmokstame tokios sunkios kalbos?

Wojciechas sakė, kad jau gali suprasti, apie ką kalbama, bet atsakyti ar įsiterpti jam dar sunku. Moksleivis pasakojo, kad dėl kalbos skirtumų ir netaisyklingo tarimo yra patyręs ir kurioziškų situacijų: „Kai kurie žodžiai, panašiai skambantys tiek lietuviškai, tiek lenkiškai, kartais reiškia skirtingus dalykus. Pasitaiko, kad vienoje iš kalbų reikšmė būna vulgari.“ Iš lietuviškos muzikos Wojciechas klausosi „G&G Sindikato“. Galbūt tai jam padės geriau išmokyti kalbą?

Nastia stengiasi nepraleidinėti lietuvių kalbos pamokų: „Daug laiku, skirtingos galūnės – sunki kalba.“ Ji jau gali šį bei tą pasakyti lietuviškai, bet dažniausiai tebevartojama frazė yra „Aš nesuprantu“.

Licėjus – liberali mokykla

Wojciechas teigė, kad Vilniaus licėjus skiriasi nuo lenkiškų mokyklų. „Čia žmonės draugiškesni, mokytojai labiau pasiryžę padėti. Lenkų mokytojai griežtesni, be to, dėl mokinių ten taip stipriai niekas nesistengia“, – skirtumus vardijo Wojciechas. Jam pritarė ir Noemi: „Vengrijoje kasdien klausinėdavome, rašydavome daug kontrolinių, turėdavome kiekvienos pamokos pradžioje stotis...“

Nastia prisipažino, kad lietuviai mokytojai užsieniečiams atlaidesni. „Deja, šypsena ne visą laik padeda“, – atviravo ji.

Visiems jiems labai patinka ir licėjaus renginiai. „Kitose mokyklose tėra vienintelė didelė šventė – Kalėdos, o čia renginiai vyksta ištisus metus“, – džiaugėsi Nastia. Ji yra dalyvavusi keliuose licėjaus renginiuose ir dar mielai sudalyvautų, tik, pasak jos, patiems dvyliktokams organizuoti renginius visiškai nelieka laiko.

Vis dėlto jie pastebėjo, kad liceistai kartais persistengia, iš visko norėdami padaryti didelį šou.

Bėgs iš Lietuvos

Nors jie visi labai gyrė mūsų šalę, bet, paklausti, ką veiks baigę licėjų, visi sutartinai atsakė, kad išvažiuos. Kodėl? „Vakarų Europos universitetai turi didesnę pripažinimą“, – išvykimo priežastį atskleidė Wojciechas. Jam pritarė ir Nastia, planuojanti vykti į Olandiją. Noemi planuoja grįžti namo, į Vengriją, nes labai pasiilgo savo šalies.

Tikėkimės, kad užsienyje jie ilgam prisimins mus, tuos tris milijonus, o užsieniečiams apie Lietuvą pasakos tik teigiamus dalykus.

Jis – dešimtas prezidentas

Kokį mes norėtume matyti Licėjaus prezidentą, kokiomis savybėmis jis turėtų pasižymėti, kad mes jam patikėtume Licėjaus vairą? Galbūt šiek tiek – o gal net ir labai – svarbūs yra šį postą užimančio žmogaus būdo bruožai. JIS – prezidentas... JIS – Rokas Ignotas... O koks JIS, spręskite patys.

Kodėl nusprendei tapti Licėjaus prezidentu? Kaip vertini šias pareigas?

Vieną naktį man apsiereiškė skraidantis gvazdikas ir liepė vesti savo draugus į šviesą. Tą pačią naktį susapnavau sapną, kuriame mano draugai žaidė smėlyje ir manęs nepriėmė. Supratau, kad tai ženklas, jog man lemta tapti prezidentu. Taigi žiūriu į šias pareigas labai atsargiai ir rimtai.

Ką žinai apie buvusius Licėjaus prezidentus? Kuris labiausiai imponuoja?

Ką aš žinau?.. Reikėtų pagalvot... Žinau Tado Jačiausko mobilaus telefono numerį, Astos Bareišaitės elektroninį paštą ir Mykolą Kolytą. O labiausiai imponuoja tas, kuris geriausiai atliko savo pareigas, savaime suprantama. O kuris gi geriausiai vykdė tautos paskirtą užduotį? Asta arba Mykolas. Sunku...

Išties sunku nuspręsti. Reikia prisipažinti, kad yra tekę rinktis ir iš daugiau variantų, nei šįkart.... Ir vis dėlto manau, kad šią milžiną dvikovą laimi šelmis Mykolas. Tikras gudruolis...

Kas tave labiausiai žavi Licėje? O gal priešingai, ką nors norėtum keisti?

Nerimą kelia nebet žmonių abejingumas viskam, kas vyksta aplink.

Kas, tavo manymu, atspindi Licėjaus atmosferą, išskirtinumą iš kitų mokyklų?

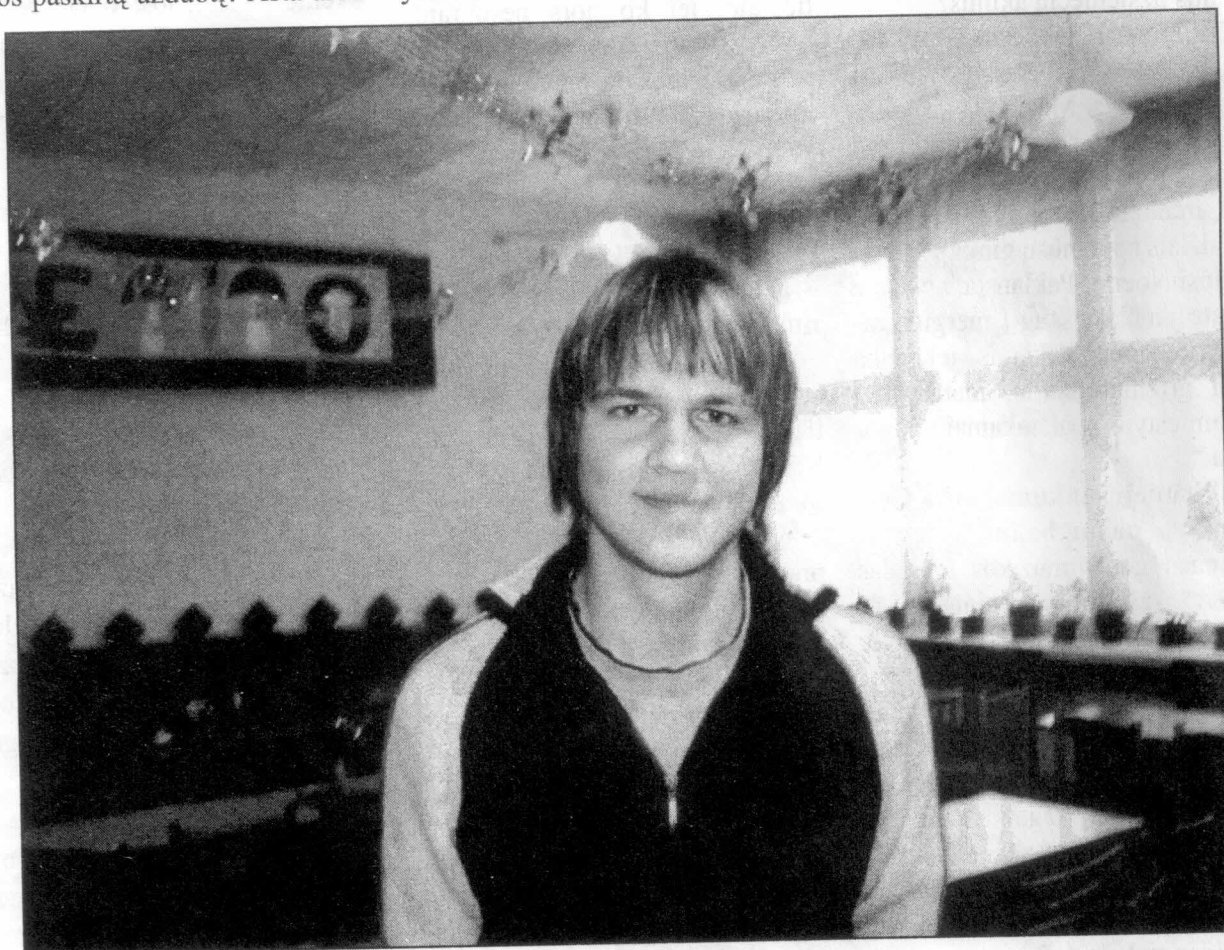
Manau, niekas kitas taip neatspindi mūsų išskirtinumo, kaip valstybinių egzaminų rezultatai. Kur dingio mano statistika?... Ai va, radau. Pagal matematikos rezultatus Licėjus šiemet buvo pirmas, pagal lietuvių kalbos rezultatus.....

Ką manai apie Licėjaus liaudį?

Šaunios merginos ir iniciatyvūs vaikinai. Tiesiog nuostabi harmonija.

Kokius išpūdžius paliko šių metų tavo bendrakursių rengtas Šimtadienis? Ką galėtum patarti dabartiniams antrokams šiuo klausimu?

Tas, katraž mano bendrakursiai darė, toks neįspūdingas. Kur kas didesnę išpūdį paliko tas, kurį AŠ su bendrakursiais dariau. Ten buvo jėga.

Dešimtas licėjaus prezidentas

O antrokams? Ką gi aš jiems galiu patarti?.. Jau Antikos mąstytojai (Heraklitas, Zenonas, Platonas) yra pastebėję, jog priešybės, bent jau sąvokose, yra susijusios. „Šalta“ turi prasnę, kai šalia eina „šilta“, „gėris“ prasingas tuomet, kai yra „blogis“, o „gero šimtadienio“ nebus be „blogio šimtadienio“. Viskas jūsų rankose.

Ar domiesi politika?

Politika... Na, domiuosi. Pastaruoju metu niekuo kitu ir negali domėtis: Paksius padarė tą, Paksius padarė aną. O šauniasias Lietuvos politikas yra Algirdas Mykolas, be abejonės. Aš tikiu, kad griežta, valdinga, patyrusi ranka atves Lietuvą į doros kelią. Žydai nebevogs, rusai nebeapgaudinės, o estų išvis neliks. Tvarka bus.

Ar turi neigiamų bruožų, silpnybių?

Ne, aš tobulas...J Aišku, kad turiu. Netgi, manau, nemažai.

Kokie tavo ateities planai? Gal turi užsibrėžtą tikslą, kurio ketini siekti?

Mano ateitis labai aiški. Būsiu multimilijonierius, turėsiu didelį namą, mažą baseiną, požeminę motociklų trasą ir kaktusą. Rašysiu turtingo gyvenimo vadovą, o pusryčiams valgysiu grikių košę su sviestu. Hm... Atrodo, nieko nepamiršau. Ai, prisiminiau vieną smulkmeną: dar nesugalvojau, kaip tai padaryti. Turiu ir atsarginį planą. Galiu būti ir prezidentu...

Kokie tavo santykiai su mokytojais?

Mano santykiai su mokytojais visuomet geri. Tik mokytojai, gaila, ne visi ir ne visada taip galvoja.

Mėgstamiausias mokytojas. Kodėl?

Motina Gamta. Ji mane tikrai daug ko išmokė.

Ryškiausias prisiminimas iš vaikystės?

Oho... Čia sunku įvertinti, katras maloniausias būtų. Galbūt kai užkūriau laužą po kaimynų balkonu.

Ką veiki laisvalaikiu?

Miegu. Tai mano mėgstamiausias užsiėmimas.

Kas labiausiai erzina?

Mane labiausiai erzina šuo, kuris neturi šeimnininko. Jis laksto po kiemą, ir kiekvieną rytą šlapinasi ant mūsų namo kampo. Kaip žinome, drėgmė labai kenkia tinkui. Todėl tuoj reikės remontuoti visą namą. Tai va. Tas šuo mane labai erzina.

Ar domiesi sportu? Kokia sporto šaka?

Taip, domiuosi. Povandeniniu šaškių svaidymu su kliūtėmis ir kerlingu.

Ar turi autoritetą?

Johnny Deppas iš „Karibų piratų“.

Ar mėgsti ir ar teko rizikuoti?

Rizikuoti visiems tenka.

Rizikuoti visiems reikia.

Mūsų prezidentas. Trumpas dosjė:

Gimimo data: 1986 12 18.

Akių spalva: žydra.

Plaukų spalva: blondinas.

Ūgis: 188 cm.

Svoris: 88 kg.

Zodiako ženklas: šaulys.

Mokykla, kurioje mokėsi prieš ateidamas į Licėjų: Antakalnio vidurinė.

Mėgstamiausia spalva: ta, katra graži yra.

Mėgstamiausias valgis: viskas, kas valgoma.

Mėgstamiausia TV laida: Plikio ir Šmikio Šo.

Mėgstamiausias filmas: „Tadas Blinda“.

Mėgstamiausia knyga: „Ką žmonės dirba visą dieną?“

Rizika visiems malonumą teikia.

Štai taip ir ne kitaip.

Kokius tris daiktus pasiimtum į negyvenamą salą?

Peilį, šaukštą ir šakutę.

Ar tau patinka muzika? Kokia?

Taip, man patinka muzika. Ypač meniška. Ir tokia melodija, kuri skamba maždaug taip: “Dear penis, I don’t think I like you anymore...” Tik nežinau, kas ją atlieka.

Kaip įsivaizduoji pasaulį po 100 metų?

Manychiau, kad po 100 metų pasaulyje dominuojanti rūšis bus jau nebe žmogus, o strutis. Jų bus visur. Neliks miestų, tik dykumos. O mes būsim jų vergai, suksim požemiuose generatorius, kurie šildys stručių kiaušinius. Bus labai baisu. Todėl, vaikai, labai prašau, nešerkite stručių zoologijos sode, nes tai pakenks mums visiems. Ačiū!

Ar tiki magija? Horoskopais?

Be galo...

Koks tavo gyvenimo šūkis?

Europos Sąjunga yra gerai. Vat.

Kokią žmogaus savybę labiausiai vertini?

Kodėl?

Pinigų paskolinimą už procentus. Tai labai vertinga savybė.

Kaip įsivaizduoji idealias atostogas?

Idealios atostogos... Hm... Tarkim, kad tai būtų alus, čipsai ir krepšinis.

Apibūdink pats save.

Tarkim, tai būtų labai subjektyvu ir asmeniška...

Ačiū už interviu ir nerimtą požiūrį į spaudą.

Buvo malonu bendradarbiauti.

Joana Liachovičiūtė

Karolina Riabova

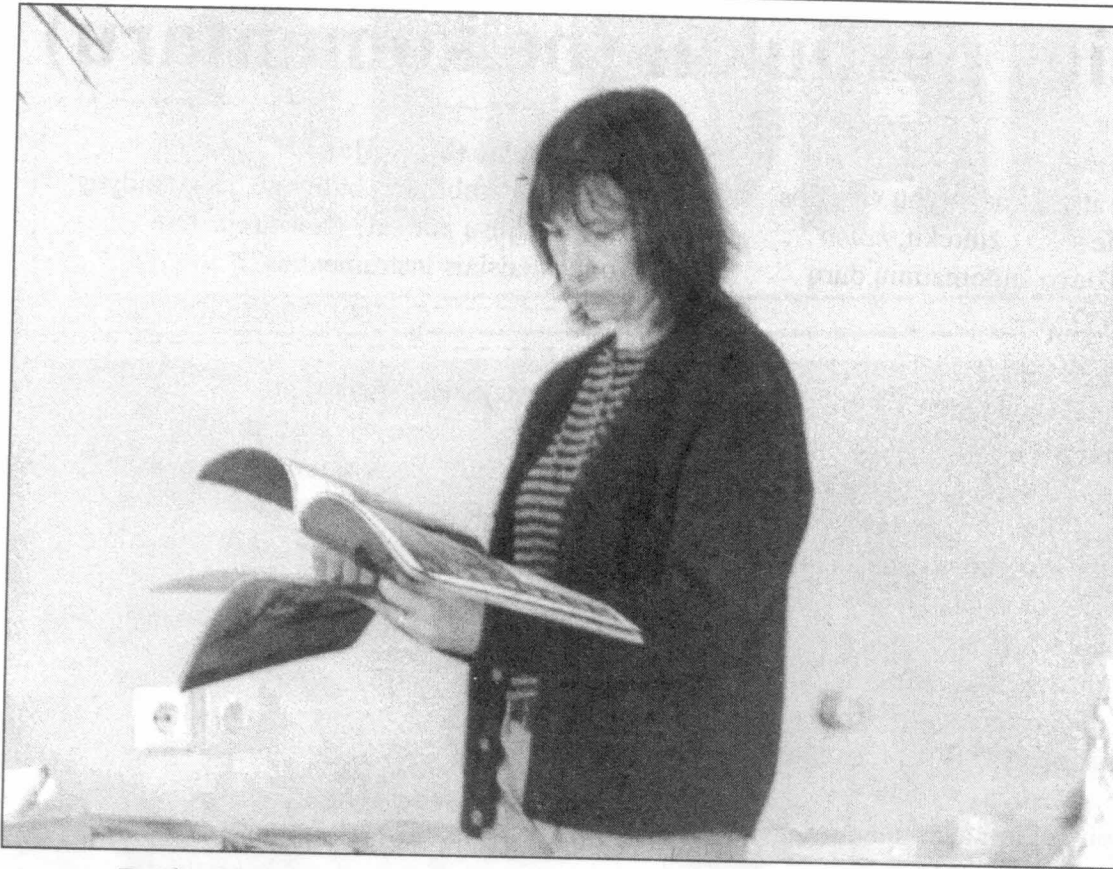
„Aliaska, tik Aliaska ir daugiau niekas kitas“ – toptelėjo mintis, kai Ji apsidairė ir net krūptelėjo iš nuostabos. „Ko jie taip žiūri į mane? Ko jie nori?“
 Dvidešimt porų plėšrių akių žvelgė į ją aiškiai kažko norėdamos. „Kodėl aš turiu čia stovėti kaip koks stulpas Lenino aikštėje (net nežinia kuriam miestui) ir postringaut tiems grobuonims apie OPEC“? Juk nei aš ji pažįstu, nei noriu susipažinti.“ Revoliucingos mintys jau seniai Jos galvoje rangėsi įvairiomis kryptimis tarsi Kylie Minogue per popkoncertus.

Jau net už nugaros sėdintis Oranžinis Buda (tokius Tibete dalino nemokamai, galbūt todėl juos taip greitai ir išvogė) nebegalėjo padėti išlaikyti dvasinės pusiausvyros. Jam tai sunkiai sekėsi jau nuo kelionės į Makinlį, kur dalis tos pusiausvyros kažkur dingo (galbūt niekšai eskimai pasigrobė). Buda nebegalėjo susitvarkyti sus savo pareigom dar ir todėl, kad Europos Sąjungos bei NATO idėjos stačiai prieštaravo jo mokymui, o nuolatinė šių organizacijų propaganda jo skustą galvą varė iš kantrybės. Tad dabar Jai reikėjo iš kur nors kitur pasisemti pusiausvyros. Amerikoje jos jau nebeliko, viskas patikrinta, iššniukštinėta ir, deja, nieko nerasta. Nebent Aliaskoj, kur net mirštant iš šalčio ir nuovargio reikalaujama susivynioti savo (kaip čia literatūriškiau pasakius?) palikimus. Ten

tai šito gero dar daug likę, bent taip skelbė amžiaus piramidžių surašymo duomenys. Ji jau kurį laiką aktyviai domėjosi šiuo klausimu. Net visus storus lankstinukus pervertė, bet ten tik visokių nesąmonių apie gamtos apsaugą (kokios gamtos? Juk ten net kiaulpienės neauga!) ir reikalavimus visur nešiotis maišelius susivynioti savo (ir kažkoks įdomus žodis).

Staiga dar viena keista mintis šovė Jai į galvą (jau penkta tą dieną – kiek gi galima?). „Ar tik ne kontrolinis numatytas šiandien? Tuo atveju viskas savaime išsprendžia. Tegul jie pasikankina, aš tuo tarpu kavos išgersiu ir pasvajosiu prie kavos puodelio.“

Buda Jai už nugaros tik atlaidžiai ir šiek tiek karčiai nusišypsojo: „Prakeikti globalistai. Koks gi skirtumas, koku dirvožemiu Bombėjaus rikšos trauko savo vežimus?“

Išminties perliukai (be komentarų)

R. Jankauskas (menai)

- (apie Lietuvos atsilikimą tarybų valdžios metais) : “ O jie sako : žiūrėkit, *homo sovieticus* atvažiavo, automatinių durų nematę...”

Mincevičius (chemija)

- Kas yra „mono“? – Vienas. – Kas yra „poli“? – Daug. – Kas yra „meras“? – Zuokas. – Tai polimeras – daug Zuokelių iš kurių išeina ilgas Zuokas. “
- Visada malonu, kai kitam blogiau“.
- Mes protingesni už lentikę. Mes - ne lentikė. Mes – *homo sapiens*“.
- Tai kaip krenta obuolys? Būtent, kad ne visada iš viršaus žemyn...”
- Veikt nēr ką, pinigų irgi nēr – einam į mokyklą“.
- Klasta ir apgaulė valdo pasaulį“.
- Meilė - tai jėga, jėga – tai cheminis ryšys“.
- Kaip sako anglai: mes esam tai, ką mes valgom“.
- Duok jam į galvą, duok! Jei nėra smegenų, nieko nebus, jei yra – ištrykš“.
- Ką čia skaičiuot kaip bebrams“.
- Harmoningiausios asmenybės – tinginiai“.
- Aš viską darau iš serijos „Kaip nereikia elgtis“.
- Geriausias būdas pašalinti – nužudyti.
- Sekančiame senate mėginsime prastumti fizines bausmes: elektrošoką, didelės koncentracijos sieros įpurškimą į akis.

Saulius Jurkevičius (istorija)

- Už pinigus galima padaryti ir gražias merginas.
- Keiksmazodį reikia išjaustai paleisti kontekste.

Račkauskienė (anglų)

- „Tu ne į jį žiūrėk, o į mane. Aš gražesnė“

Čekauskienė (biologija)

- „Jeigu drambliukas būtų bitė, jis skraidytų“
- „Kas iš jūsų pūtikai? (Kas groja pučiamaisiais instrumentais?)“

Danutė Aleksienė (fizika)

- Artatai, kokiose sąlygose su tavim reikia dirbti? Visos rankos į tavo: vienos aukščiau, o kitos jau žemiau...
- Šiandien jis fotografuoja gražius vaizdus, o vėliau fotografuos nuogas merginas.
- Lygiai tai pat, kaip aš jums padulkinau spindulį.

Mackevičienė (lietuvių k.)

- (apie raiškųjį skaitymą) Tu ten visokias formas su kojomis darei...Ir meškiuką vaizduoti bandei...Na, aš tau parodysiu po pamokos.

Mackevičienė (lietuvių k.)

- „Paksas nekaltas“
- „Ko ten muistais taip, gal tau ežys kelnėse išdygo?“

Mackevičienė (lietuvių k.)

- „Paksas nekaltas“
- „Ko ten muistais taip, gal tau ežys kelnėse išdygo?“

Jurga Deveikytė, matematika

- Aš su tavim, Petrai, šneku. Paskui pažiūrėsi, koks tu gražus.

Asta Karaliūtė (lietuvių k.)

- Kas yra dirbtinis intelektas?... Perdažyta blondinė.

P. S. Neleiskite genialioms mokytojų mintims praslysti pro šalį – atneškite jas į „Andų“ redakciją arba siųskite elektroniniu paštu! Juk įdomu mums visiems.